

Gevlucht uit IRAN

Halleh Ghorashi (53) kwam hier 27 jaar geleden terecht.
Ze werkt als hoogleraar Diversiteit en Integratie aan
de VU en is getrouwd.

In Iran... “Was er voor mij geen perspectief. Tijdens de Iraanse Revolutie was ik 17 en sloot ik me aan bij de Marxisten. Ik was studenten-leider en heel zichtbaar in mijn activisme. Tot de streng-Islamitische regering aan de macht kwam en de niet-religieuze Marxisten als een van de eerste groeperingen opzij werden geschoven. Vanaf dat moment was ik niet meer veilig.”

Het eerste jaar dook ik onder... “In een klein dorpje waar mijn grootvader land bezat. Ik leidde een schaduwleven, keek altijd achterom. Toen ik op mijn 26e voor iets onbenulligs werd opgepakt, wist ik: ik sta op de radar van de politie. Ik móest weg!”

Ik had de mazzel... “Dat mijn familie geld had, want in Iran gaat alles via omkoping. Zo ben ik ook aan een paspoort gekomen, en aan een visum voor Nederland en een vliegticket. Mijn moeder wist niet dat ik zou vluchten en niet meer terug zou komen. Ik kón het haar gewoon niet vertellen. Uiteindelijk ben ik nog een paar keer terug gegaan naar Iran om mijn zieke moeder op te zoeken. De eerste keer pas achttien jaar na mijn vlucht. Toen ik het vliegtuig uitstapte, was ik doodsbang dat ze me alsnog zouden oppakken. Gelukkig liet de douane me door.”

Eenmaal in Nederland... “Was ik enorm gefocust. Helemaal klaar voor mijn nieuwe leven, klaar om uit de schaduw te komen. Na een jaar was mijn Nederlands al goed genoeg om een studie antropologie te beginnen. Ik had het geluk dat ik bij aankomst werd opgevangen door verre familie en niet naar het asielzoekerscentrum hoefde. Zo kon ik meteen mijn plekje in de maatschappij zoeken en beginnen met taallessen.”

Snel meedoen... “Is cruciaal, wachten is funest. Verveling is demotiverend en contact met de samenleving zo belangrijk. Je bent de ellende ontvlucht, komt ergens aan met nieuwe energie; daar zouden we van het begin af aan juist gebruik van moeten maken. Door vluchtelingen allemaal weg te stoppen in een AZC organiseer je mislukking.”

Het was altijd mijn droom... “Om een wetenschapper van invloed te zijn en bij te dragen aan de samenleving. Op zich voel ik me gewaardeerd onder mijn collega's, maar ik merk dat sommige mensen mij vooral op mijn vluchteling-zijn beoordelen. Omdat ik niet oorspronkelijk Nederlands ben, mag ik geen kritiek hebben en alleen maar dankbaar zijn. Dat doet pijn. Maar dankbaar ben ik zeker: Nederland heeft mij een nieuwe kans op het leven gegeven.” ▶

'Hier hoef ik niet
meer in de schaduw
te leven'

